

ג ל י ר נ ר ת ל ע י ר ו ן ב מ ר ש ת ו ו ש ב ר ע
ע ר ו כ י ו ב י ד י נ ח מ ה ל י ב ו ב י ן -
ט נ ה ט ל י ט י ת

ח"א

פ ר ש ת ת צ ר ו ו (ת ח"ד) פ ר ק כ"ח מ-מג כ"ט

- א. מא ומלאת את ידח
רס"י ד"ה ומלאת את ידס. רמב"ן ד"ה ומסחת אותם ומלאת את ידס.
1. לדעת שניהם מטחמטת התורה כאן בבטוי מטאל, ואולם מה ההבדל בין שניהם בפירוט בטוי זה?
 2. מה תן טענות הרמב"ן נגד רס"י?
 3. כיצד אפשר להטיר מעל רס"י את תלויות הרמב"ן?
 4. במה טובה טד"ל. בפירוטו מטניהם: כט ט ד"ה ומלאת יד אהרן: נראה עיקר ההמליצה הזאת, מי הבא לכהן היה בא לפני האל בידיה, מלאות מנחה, כענין התנופה וכיוצא בזה ומי מתנדב למלאות ידו היום לה" (ד"ה א כ"ח) וכן כאן ויסמת הכל על כפי אהרן. וצריך עיון.

ב. סאלות ודיוקיה ברט"י:

1. כח מא ד"ה והלבטת אומם את אהרן
 2. " " ואת בניו אתו
 3. " " ומסחת אותם
 4. " " והיו על אהרן
 5. " " לריח נחוח
 6. " " לה
 7. " " טבעת ימים
 8. xx " " ילבטם הכהן
 9. xx " " הכהן תחתיו מבניו.
- מה קטה לו?
" " " למה הוצרך לאמרו?
מה קטה לו?
" " " " מה הנימוק הלשוני לדבריו?
ועיין סמ"א כ"ב ד"ה טלטה ימיה.
מה ראה רט"י להוסיף את המליח "אשר יקח" ולהפך את סדר המליח שבפסוק (כמקום "תחתיו מבניו" "מבניו תחתיו") כתב ר' וולף הידנהייט (הבנת המקיף) שמה שכתוב ברטי כאן, איננו מפירוט הרב, כי אם תוספת איזה חלמיו. (ובחובה נוסחאות קדומות הדבור הזה איננו) פ"ה שאמתגנזיאלי; הדבור הקודם (ד"ה ילבטם הכהן) נמק את דעתו:
(להבנת דברי רטי: "לטון כהן הוא לטון פועל ערבד ממח". פרוטו כהן-פועל ולא טם עצט)

ג. לח-מב. קרבן התמיד.

- בעל ספר החנוך כתב בטעם מצוה זו: (פרשת פנחס מצוה ת"א) נצטוינו בעבודה זו התמידית והיא פעמים ביום בזריחת השמש ובגטותו לערב למען נתעורר מחוץ המעטה הזה ונטים כל לבנו וכל מחשבותינו לדבקה בה. ואמרתי כמה פעמים, שהאדח נפעל וטבעו מתעורר לפי עסק מעשהו, ולכן בהיות האדח נכון בטבעו הצריך לתקן לו מצוץ פעמים ערב ובקר, נצטוה פשיטה בגמתו ועסקו בעסק עבודת בוראו ג"כ חתי פעמים, לבל תהיה עבולת העבד לעצמו יתירה על עבודתו לרבו. וכל זה למה? כדי לעורר רוחו וחפצו תמיד לזכור את בוראו...
1. מה טעם המצוה הזו לפי ספר החנוך?
 2. הסבר את המלים המסומנות בקו. (עיין את דברי ספר החנוך שהועתקו בחאלונים פ' בא חט"ב, פ' תרומה חט"ב, פ' קדושים חט"ג.)

ד. סאלות דקדוק.

1. כ"ח מ"א: באור ד"ה והלבטת: פעל יוצא לסני פעוליה, ורביח כמהן פרש את דבריו.
2. כ"ט א: רט"י ד"ה לקח. ראב"ע ד"ה וזה אשר תעשה עז "בעבור שהזכיר" מה ביניהם, ודעת. מי מהם מתאימה יותר לתורת הדקדוק של ימינו?
3. כ"ט ט: ראב"ע ד"ה וחגרת אותם אכנט מהי התופעה הטיקטית התמוהה שעליה מתעכב ראב"ע?